

714. Tehozzád jövünk már, Istenünk

Vad Péter Zsigmond

1. Te - hoz - zád jö - vünk már, Is - te - nünk, Ne szól - jon i - géd hi á - ba, Áldd meg, ó, U - ram az
A szí - vünk oly sö - tét, ó, se - gíts, É - lesz - sze i - géd vi lá - ga!

6
é - ne - künk, Le - gyen már csak ti - ed é - le - tünk! Ne szól - jon i - géd hi - á - ba, Ne szól - jon i - géd hi - á - ba.

2. Ha fülünk igédre nem figyel, Lábunkkal járunk a sárba'. Vágyaink szakítanak Tőled el, Nem fénylik mécsünk világa. Ó, Uram, templomod hadd legyen, A szívünk megszentelt hely legyen! Ne szóljon igéd hiába, Ne szóljon igéd hiába.

3. Ajkunkon hazugság bélyege, Megrontott életünk átka. Hogy állunk elődbe így, Uram, Naponként Téged imádva?
Nyisd meg a szemünk, hogy láthassunk! Szenteld meg ajkunk, hogy áldhassunk! Ne szóljon igéd hiába, Ne szóljon igéd hiába.

4. A szívünk összetört, ó, Uram, Itt állunk előtted gyászba'. A mélyből hozd ki az életünk, Ne szóljon igéd hiába.
Áldd meg az igét, hogy érthessük, Dicsérve Tégedet, élhessünk, Ne szóljon igéd hiába, Ne szóljon igéd hiába.